

Издава три пъти въ седмицата

всѣмъ:

Вторникъ, Четвъртъкъ
и Събота.

ЦѢНА:

За година 20 лева сребърни
„ шестъ мѣсѣци 12 лева ср.
„ три „ 7 „ „
Единъ брой 20 стотинки.

СЛАВЯНИЗЪМЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

Сичко което са отнася до вѣстника

написва са направо до

Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Неплатени писма не са приематъ
Ръкописи назадъ се не връщатъ.

За Обявления се заплаща:

За всѣки рѣдъ пръвъ пътъ 20 ст.
За „ „ вторий „ 10 ст.

Руссе, 27 Апрельъ 1884 год.

Или западна Европа не може да даде образование на младитѣ и изпорчва и това което знаятъ природно, или нашитѣ млади, които отиватъ въ нея, да станатъ хора, както казватъ нашитѣ стари, прекарватъ врѣмето си по кафе-шантанитѣ, гдѣто можатъ да се осъвършенствуватъ туй, което днесъ виждаме въ по-големата частъ на нашитѣ млади, въспитани въ западна Европа т. е. бради а la Chamfore, очила по два чифта, ходъ въртешки, високъ цилиндъръ, а подъ него глава кука и характеръ авантюристкий.

Това заключение ни дойде на умъ, като се попитахме: какво ни е допосла западна Европа? Освѣтънъ разврати? Тя ни уби материално, па ще ни убие и нравствено, чрѣвъ лошето въспитание на младитѣ ни. Погледнете на повѣчето млади свършили, или поне сѣдвали, въ тая частъ отъ Европа и ще се убѣдите; погледнете на младитѣ ново-дошли докторчета на правото и на тѣхнитѣ дѣла и повѣдение, и вий неволно ще се попитате: мигаръ нужно е било толкова пари да направимъ идеоти и авантюристи отъ нашитѣ добродушни млади Българчета; въ главата на които се въртѣли толкова хубави идѣи за благо на този злополученъ народъ, отъ когото тѣ сж членове?

Какви хубави надѣжди е хранилъ нашия народъ, като е глѣдалъ толкова млади като припкатъ къмъ образована Европа; нѣ уви! всичко това било на пусто!

Като мѣтнемъ единъ погледъ отъ самото появяване въ насъ надѣждата да живѣемъ като народъ; отъ когато въ насъ се разви идѣята да бѣдемъ свободенъ народъ, до днесъ ний сж скръбъ на душата си ще заключимъ, че малка полза видѣхме отъ толкова Българи специалисти по разни клонове на науката.

Всичкитѣ инициатори и дѣйци за нашето възраждане, за нашето освобождение отъ фанариотитѣ, за нашето политическо освобождение и за нашето достойнство като народъ, между народитѣ, сж били и сж пакъ тѣзи, които сж живѣли между народа, образовани въ нѣговата срѣда и по-големата частъ отъ Русекитѣ въспитанници. Ний сме всичко добро видѣли отъ тѣхъ и отъ тѣхъ чакаме всичко. Нашитѣ Паисиевци, Софрониевци, Кирилловци, Палаузовци, Каравеловци, Миладиновци, Славѣйковци, Раковскиевци, Ботевци и всичкия този добъръ нанизъ отъ патриоти Българе, които се преселиха въ вѣчността и които Провидѣнието ни опази, още нѣмаха и нѣматъ нужда ни отъ Шамеровски бради, ни отъ май-

мунски очила, ни отъ тѣнки рѣкавици, ни отъ високи цилиндри, ни отъ криви движения, за да бѣдатъ полѣзни на народа си, да се жъртвуватъ славно съ него.

Като изключимъ малка една частъ, които сж добрѣ познати, останалитѣ западни въспитанници не сж се образовали, освѣтънъ да бѣдатъ лакеи при нѣкои министри, тайни агенти на Австрийска, Английска или друга желѣзна компания, или най-послѣ за да бѣдѣтъ егоисти, за да можатъ да живѣятъ практически, както казва г. Шопповъ, или научени само да казватъ: и ти имашъ право, и ти имашъ право.

Днесъ, около настоящето Министертво се събрали всички тѣзи тѣи въспитани хорица. Чакаме ний съ нетърпѣние да видимъ нѣщо като за прѣдъкума както казватъ нашитѣ стари; чакаме да видимъ нѣщо свѣтно. нѣ колкото отиваме на прѣдъ въ тая надѣжда, толкова се увѣряваме: че ний сме имале право като казваме: отъ тѣзи хора хаиръ нѣма да има за бѣдния този народъ, който е харчилъ толкова парици за тѣхното въспитание.

На мнозина отъ тѣхнитѣ събрания, особенно тѣзи отъ докторчетата, които драцѣтъ въ „Срѣдецъ“, може всѣкой да види въ този Правителственнъ органъ тѣхнитѣ Chef d'oeuvre, въ който се забѣлѣзва тѣхната безхарактерност. Ний съ внимание четохме всичко писано въ тойзи вѣстникъ, и, правичката да си кажемъ, освѣтънъ нѣколко искувъркани откъсаци отъ нѣкои французски или английски писатели по конституционнитѣ въпроси, за да угодятъ на патронитѣ си, или нѣколко подкупени статии за желѣзницитѣ и нѣколко вѣнци хваления за настоящето Министеретво, друго не видѣхме. На послѣдѣкъ се появи една статия: партиитѣ у насъ, която (статията) ни явно показва, че не е едно и също нѣщо да препише чловѣкъ нѣкое съчинение и да говори за партиитѣ у насъ.

Ний въ единъ отъ идущитѣ си броеве, ще поговоримъ по тая статия; за сега ще се ограничимъ да покажемъ нѣкои отъ по-виднитѣ парочно искувъркани фактове.

Чловѣкъ трѣбва да е билъ въ Парижскитѣ биртове, да не е сѣдилъ течението на народнитѣ ни работи, за да говори тѣи, както говори писателя на тая статия.

Когато сичкий свѣтъ знае, че преврата стана съ користолюбива цѣлъ; когато извършенитѣ дѣла прѣвъ този превратъ доказаха това, днесъ Правителственнъ органъ, тѣзи които безсрамно

присвояватъ името: либерали, които явно говорятъ че тѣ сж противъ измѣнението на конституцията (ако мнозина и да писаха статии въ „Марица“ съ подписитѣ си даже, за да препорѣчатъ на българския народъ нуждата отъ измѣнението на тая Конституция.), оправдаватъ преврата съ нѣкои малки погрѣшки на либералитѣ и властта имъ расклавила партията отъ самата ѣ основа. Сѣцѣме се ний, господа писачи въ „Срѣдецъ“, защо казвате това; нѣ какво да ви направимъ, Българский народъ нѣма тая охота да прави второто Тембелъ-хане. Вий искате да угодявате, но това ще ви прѣсѣдне.

Вий за да оправдайте вашитѣ патрони хиляди пѣти помѣнахте до сега, чрѣвъ „Свѣтлана“, „Братство“ и „Срѣдецъ“ за либералната программа, но вий трѣба да знаете въ какви врѣмена се подписа тя. Такова ли бѣше врѣмето, когато Вратца ни възвърна госта си? Сгрѣхъ ви било отъ нѣкаква си своего рода Конституция, която Русекитѣ бие готови да ни дадѣтъ; нѣ молимъ ви, я ни кажете, каква Конституция съществува днесъ у насъ? Ако произвола спорѣдъ вашата терминология има значение на Конституция, по насъ не е тѣи. Не трѣбваше да ходите въ Парижъ за да разумѣйте, че патронитѣ ви като убѣждаваха делегатитѣ на либералната партия имъ проповѣдваха, че каква врѣда ще има народа отъ двѣ камари, какво зло щѣло да стане, ако се ограничи печата, ако тѣзи или онѣзи измѣнения се практикуватъ. Ако вий сте забравили (което не вѣрваме) официалната измама на вашитѣ патрони, че тѣ не желаяли измѣненията, че ще положатъ всичкитѣ си усилия да не се приематъ отъ Казонното Събрание; ако сте забравили ораторетвото съ трихинитѣ, съ кучкитѣ и Балкананската манера на патронитѣ ви; най-послѣ всѣкидневнитѣ нарушения на Търнов. Конституция, която безсрамно наричате, ваше знаме, — ний и цѣлъ народъ не сме ги забравили. Вашитѣ метаморфозирания, съгласно обстоятелствата, сж вече извѣстни и мрежата която сте положили, въ предвѣчерieto на изборитѣ за представители, нѣма да ви докара добъръ ловъ. При всичко че г. Б., който е въ състояние да стане утрѣ пакъ консерваторъ, е казалъ на единъ видѣнъ либералъ: Либералната партия партия ли е? Ний ще докажемъ че либералната партия е партия и, че тя е рѣшила да исчисти всички ония, които сж влѣзли въ нея съ единственна цѣлъ да я компрометиратъ и испѣлняватъ своитѣ егоистически цѣли. Партията цѣлне да бѣде за образецъ, ако не бѣше тѣи лег-

коумна да поддържи такива нещастници като него и много други, които сж въ състояние сичко да станатъ за интересъ.

ДОБРУДЖА

(Малка Мизия)

Много пѣти са е писало въ Българскитѣ вѣстници, особенно въ достоуважаемитѣ в. „Славянинъ“ за положението на населението въ Добруджа, особенно за Българското, подъ ромънското управление; нѣ при всичкото печално описание, ни едно не е било въ сила да разтревожи, колко-годѣ, сърдцето на нѣкого отъ почитаемитѣ ви читатели. До пие, никакво съжаление, никакво утѣшение, никакво насърчение, помощъ и съчувствие, не се е отзовало за тѣзи злочести Добруджански Българе! Азъ поживѣхъ нѣколко врѣме мѣжду тѣхъ и видѣхъ печалнитѣ имъ животъ. Тѣ страдаятъ, а съ тѣхъ заедно и всичко цо е Българско и цо е мило и драго Българину! Тукъ не ще са пострѣж да описвамъ подробно за тѣхнитѣ животъ и положение, защото за това са е писало и сичко писано относително това е цѣла истина. Ще са огранича да поговоря само за тукашнитѣ Български училища.

По-големата частъ отъ селата въ Добруджа сж чисто Български и всички тѣзи села, до прѣди дохожданието на романитѣ, си имаха Български народни училища съ добри нарѣдби и които са посѣщаваха отъ доста ученици. Днесъ тѣзи народни училища сж преобърнати отъ правителството насилствено или по други начинъ на чисто романски. Има само 2—3 селца съ Български учителъ, които са поддържатъ отъ селченитѣ, нѣ на тѣзи учители строго е запретиено отъ правителството, да не преподаватъ Българска История, Грамматика и землеописание, а прѣподаватъ само въ врѣмето, което не са впада въ програмата на романския учителъ, т. е. часа отъ 4 с. об. на насѣтнѣ! Само Българитѣ въ Тулча си иматъ Български народни училища, мѣжко и дѣвическо въ които е нѣмало до сега правителствена намѣса. Иматъ си учителъ и учителка на романски языкъ, нѣ имъ плащатъ частно Българитѣ, както плащатъ и на Българскитѣ си учители и учители. Опитвало са е правителството да усвои и тѣзи училища, нѣ до днесъ не е сполучило. Сега, въ послѣднѣ врѣме взе пакъ да гонитѣ учителитѣ и да иска, цото, тѣхнитѣ атестати да отговарятъ на законитѣ за романскитѣ учители. Освѣтънъ това, искатъ отчетъ за расхода на Българскитѣ училища и какъ и отъ гдѣ се поддър-

жати тѣ. Като, че ли не знаятъ че имъ са е отговаряло толкозъ пжти, че: всякой единъ си плаща за дѣтето. Спорѣдъ мене едно правителство не може да са намѣси въ едно частно завѣдѣние, до дето въ него не са появи нѣкакво неспоразумѣние и партия и една отъ тѣхъ прѣдаде дѣлото на правителството; а такава нѣщо до сега, слава Богу, не е ставало, нито вѣрвамъ че ще стане нѣкогашъ. Слѣдователно, по само себе са разбира съ каква цѣль го прави това романското правителство и ако намѣри атестатитѣ на Българскитѣ учители да не са съобразни съ тѣхнитѣ закони, разумѣва са, може да ги исчисли или направи други препятствия за разстроение. За да са прекъса веднажъ за всегда тоя въпросъ и за да могатъ са запази поне въ Тулча, отъ цѣла Добруджа, Българскитѣ училища непохитени отъ романския фанатизъмъ, не ще бжде глѣ ако поч. Бъл. правителство влѣзе въ споразумение съ романското и прати въ Тулча (както пращатъ романитѣ въ България и Македония.) поне единъ или двама Български учители способни и снабдени съ потрѣбните Атестати, сжщо и гарантирани отъ правителството, за да не бждатъ въ подозрѣние. Друго яче дългото съществуване на Българскитѣ училища и въ Тулча, подъ народниятѣ имъ прѣпорѣцъ е съзнително! Защото, отъ една страна правителството, а отъ друга съ прискърбне съмъ принуденъ да го кажа—сегашнитѣ Бъл. учители, които вмѣсто да зематъ прѣдъ видъ оппозицията въ която живѣятъ, да бждатъ точни испълнители на званието имъ и сериозно да са погрижатъ и стараятъ за образованието и въспитанието на повѣренната имъ Българска челядъ, за което имъ са плаща, тѣ за срамъ на цѣлото общество сж станали силни любители и поклонници на проклѣтия съсипителъ и расточителъ „Бахуса“, съ когото и безъ когото неможтъ и часъ да прибждатъ. Ежедневни примѣри и маме, че такива хора (бахусови поклонници), немогатъ да бждатъ полѣзни за самитѣ тѣхъ си, колко повече за едно общество или за толкова стотини невинни Български рожби! Въ заключение ще кажа, че злото трѣба да се прѣдвари съ врѣме и да ма извинятъ г. г. учителитѣ, ако стилътъ ми относително тѣхъ, не имъ дойде гладкъ; това не го правя отъ нѣкаква ненавистъ къмъ тѣхъ, Боже съхрани, а го правя отъ едничката ми любов и желание за подобрието и прѣуславянието на въпроснитѣ училища, безъ които нашата народностъ въ Добруджа ще бжде О.!

Тулча . . . . .

В. Пятинскъ.

II За народнитѣ възстания въ България преимущественно въ Велико Търново и въ околнитѣ градове и села въ XIX-я вѣкъ.

(Продължение)

Дованята прокламация издадена отъ българския революционенъ централенъ комитетъ ни

падна на ржцѣ, въ оригиналъ напечатана неозначено дѣ? означена е само годината и денномѣсячието. Чрезъ тая прикламация българитѣ се подбуждатъ да се възбунтуватъ, и да възстанатъ противъ турската властъ. Въ нея впрочемъ се съдържа и нѣкои неяснобразни съ днешното положение на отечеството ни изражения, огромянитъ се преимущественно до други нѣкои държави, ние ги изоставихме ето и тая прокламация:

БРАТИ БЪЛГАРИ!

Турското правителство е намислило да наложи на шията на своитѣ подданицы и други нови даноци, безъ да помисли могатъ ли тие да ги плащатъ, когато сж съвсѣмъ сами оголѣли и оболѣли, и когато умиратъ отъ гладъ. Отъ друга страна, ние видиме, че великиятъ глупецъ Али паша, и свинската, сѣвна сж намислили да продаждатъ и да осѣкжтъ горитѣ, да унищожатъ лозята, и да взрѣбятъ плодотитѣ овошки. А какво мисли да придобие чрезъ това дебелата сѣвка? нищо друго, освѣтъ да ни осиромаша, и да ни направи неспособни за нищо и за никакво. А трѣба ли ние днесъ да се покориме, и да дозволиме на глупавитѣ чигащи да са подиграватъ съ нами, и да ни са смѣятъ въ очитѣ? Срамота е, и грѣхота е.

Братия Българи! Врѣме е вече дошло да бждемъ и ние хора, каквото сж и друг те народи на свѣтътъ, и да вардиме това, щото сме изработили съ толкова тежки мжки и съ такъвъ кржжавъ потъ! Питаме ни, за кого ние работиме? за кого печелимъ и събираме? за когото са мжжине и шитиме? Сѣкв изъ насъ работи като волъ, потѣе дене и ноше, пролива кржжави сълзи, а не може да отхрана жената си, дребнитѣ си дѣтци и остарѣлите баща и майка. Българинтъ копнѣе и денъ и ношъ надъ радото, надъ мотиката, и надъ косата, а нѣма съ какво да помѣне умрѣлитѣ си родители, и нѣма съ какво да кржжи новорождените си дѣца, и унучета. Агата сячко пожда, дебелата сѣвка сячко испива! А кажеге ни защо българитѣ да работятъ и да плащатъ, а турците да лочатъ на готово? кажеге ни, защо българите и другитѣ христени да се мжчатъ и да потѣятъ, а султантъ, пашате, кадиите, и въобще сѣкв турчинъ да живѣятъ, да се веселятъ, и да хранятъ съ българската прѣдъ, цѣло стадо харемъ, олави, адски софти, а най послѣ и цариградскитѣ кучета? а каква благодарностъ за нашите пожертвования, ние видиме отъ нашите гауснави, развратни и проклети господари? На мѣсто благодарностъ и съчювностъ, султантъ, визиртъ му, пашите, кадиите и моллите газитѣ сячко, щото е за насъ чистого, свѣто и честно, обиратъ черковите ни и манастирите ни, палятъ вжщитѣ ни, пращатъ братига ни въ заточение, безчестятъ сестритѣ ни, турчатъ дѣтцита ни, грабятъ имавето ни, и пиятъ кръвта ни като пиявица. . . . .

Братия Българи! ние трѣба твърдѣ добръ да премислиме, защо? и за какво? турците искатъ днесъ отъ насъ и други новъ данъкъ, и трѣба ли ние да имъ го дадемъ или не? трѣба ли ние да имъ дозволиме да ни осѣкжтъ горите, да ни унищожатъ лозята и овошките? Не трѣба, защото за нашите собствени пари, турцитѣ, ще да си купятъ баругъ, крушуми и кашшачи и пакъ за нашите гърбове. Не давайте брати пари, ако и да шате; не давайте бедѣлъ парасъ; имдайте парасъ, харачъ парасъ, и пр., за да не поискатъ отъ насъ сѣвдъ мѣсець, или два, *сметъ парасъ* и *исопекъ парасъ*, не давайте на неприятеля си казани за да ви не бие съ тѣхъ! на мѣсто пари и данаца, дайте имъ крушумъ и брадза по главата; на мѣсто приятелство и дружба, накарайте ги да изблвватъ онази свѣта кръвь, която тие сж иземували изъ жилитѣ на нашите бащи и майки; изъ жилитѣ на нашите братия, и сестри, и изъ жилитѣ на нашите дребни дѣтца! . . . . Не вѣрвайте за нищо на султантъ, и на неговите кржвожедни паша, тия ви лжжатъ; никога влкатъ не може да бжде братъ на агнето. И припомнете си, колко пжти ви сж общали и колко пжти ви сж излжгали! Отъ турчинъ да очѣква добро може само безумниятъ, и народниятъ предателъ. Братия Българи! Не давайте на нашите неприятели помощъ и поддржка! Турското царство безъ пари ще да издхни и само отъ себе си, и българитѣ ако желаятъ да бждатъ свободни и щастливи, то трѣба да му не плащатъ вече данокъ, защото тоя данокъ ще го сѣжви и ще му даде сила още за нѣколко години, казва единъ твърдѣ уменъ човѣкъ. Англия вече са е отказала да поддржа турската империя,

Франция е длъжна да поддржа сама себе си, а Австрия нѣма съ какво да се помогни; слѣдователно, ако и ние са откажемъ да плащаме данокъ, то агите ще да испукатъ отъ гладъ.

Не слушайте нашите предатели, юди, които ви продаватъ на османлиите. Ние казваме за Геновича, за Арнаудова, за Хаджи Пванча Ефенди, за Доротея, и много други, които за своя собственъ джебъ, и за своето нечисто гърло, искатъ да ни развратятъ, и да ни отурчатъ. Братия! нашите дѣдове продадоха на турците своята свобода и своите синове и унуки, и надъ насъ и до днесъ висъ Божието прокѣтие! и ние сме длъжни да сградимъ и да искупуваме тѣхнитѣ грехове!! Нека не кажатъ синоветѣ ни и унуцитѣ ни, че а ние сме продали комуто и да е свояго богъ, своята вѣра, законъ и совѣтъ!! Вардѣте това, щото са увардили башигѣ ни съ толкова мжки. Нека бждатъ провлѣти ония хора, които продаватъ бащината си кръвь и майчиното си мжко!! . . . . Въ нашето отечество са намиратъ и такива хора, които глѣдатъ да посѣятъ вражда между наши и русситѣ и пр. и пр. Тая гауснави проповѣдници и вѣрни слуги на Али паша, и на Андрашия Ефенди ни казватъ: че Россия иска да забие свойгъ байракъ на нашата земя, и да ни направи свои робове; че Сърбия иска да владѣе надъ нами, че сърбского правителство е намѣрено да ни държи въ робство и неволя; и че за тая цѣль, то са било съдружило съ турското правителство. Сячко това е лжжа, и лжжа най безсовѣтна! Така могатъ да мислятъ само ония хора, които са хранатъ изъ чюжда несия, или ония, които нѣматъ въ главата си ниго за двѣ пари мозжѣ. Койго познава добръ русситѣ, и сѣрбитѣ, той трѣба да са смѣе и да презира нашите учители. Но тукъ трѣба да заблѣжжаме, че ако нѣкой русинъ, или сѣрбинъ ни е направилъ нѣкое зло, то ние трѣба да окривяваме него, а не свѣкчатъ народъ. Така сячко, ако грѣцките фанариоти ни са правила до сега зло, както и нашите български фанариоти, то за това ние не трѣба да не навиджаме свѣкчатъ грѣцки народъ, койго е готовъ да извади своягъ ножъ противъ турските нападци. Не можа еднороденъ или еднотверенъ братъ да желае зло на брата си както не може единъ чюждъ човѣкъ да желае добро на чюждиягъ, това явление е твърде природно, Россия е до толкова голѣма и силна държава, щото за нея нѣколко милиони сѣрби и българи сж като една капка въ морето. Какво са мислили и работиле до днесъ руссите (т. е. русското правителство), ние това да оставиме на страна, а сега, можемъ свободно каза: че Россия са е убдила, че ако ни покори, ние ще да и принесемъ вреда, а не полза; зло, а не добро. За Сърбия ние ще кажемъ слѣдующето. Ни съ едно племе българите нѣматъ такава естествено родство, и до толкова общи интереси отъ колкото съ сѣрбите. Както Сърбия безъ насъ, тѣй и ние безъ сѣрбите нищо не можемъ направи. Неприятелите ни сж силни, а ние единъ безъ други сме малки. Но нашитѣ неприятели ни казватъ: че Сърбия иска да ни осѣрби, Ромжния да ни овлаеи, а грѣците да ни огжчатъ. Койго има въ главата си баремъ малко умъ и разумъ, той не трѣба да вѣрва на тия лжжи; испрѣво, даясъ са настанали такива вече времена, въ които, ни едно племе не може да сѣди на шаята, на друго; второ, българитѣ са много по многочисленни отъ сѣрбите, ромжните даже и отъ грѣците; трето, ние сякв сме еднотверни, и заедно сме сградилъ въ продължение на петъ столѣтия; и за това, между нами не може да бжде нищо друго, освѣтъ братски съюзъ, братска любовъ, и дружба. Тукъ нѣма ниго българете да бжджтъ робове, ниго сѣрбитѣ, ниго грѣцатѣ, а братия прѣдъ Бога и прѣдъ хората. Койго е чель землеописанието, той знае, че въ Швейцария живѣятъ нѣмци, френци и италиянци, всѣкв изъ тие народи си има свои закони и своя вѣра; но сякв тие иматъ едно друго господарство. Така сячко е и въ Америка.

Първата сила, която оближава народите, е вѣрата, а нашата вѣра съ Сърбии е една, слѣдователно, Сърбия нѣма нита да ни отурчи, така сячко и ние нея. Втората сила, която свѣзва народите е народността; а нашата народностъ е една, т. е. славянска народностъ. А освѣтъ това, сѣкв изъ насъ, трѣба да остане свой, българинтъ българинъ, сѣрбинтъ сѣрбинъ, търновчинтъ търновчинъ, мостарецъ мостарецъ и пр.

Трето наше родство е языкътъ. Но българинтъ са разумѣва съ сѣрбинтъ, а сѣрбинтъ разбира шо говори българинтъ, бинтъ разбира шо говори българинтъ, защото и двата языка, или по правилно да кажемъ нашитѣ нарѣчия са произлѣзли отъ единъ славянски корень, слѣдователно, нито сѣрбинтъ има нужда да са обългари, нито българинтъ да са осѣрби, сѣкв трѣба да уварди своето, какго сме биле и до днесъ.

Колкото за нашите нрави и обичаи, то и тие сж у насъ едни и исти. Сърбия нѣма аристокрация, и ние я не щеме. Въ Сърбия е търговията свободна, и ние това искаме, въ Сърбия сѣдтъ е единъ за сѣкв човѣкъ и ние това търсиме. Това, щото е мило на българинтъ, мило е и на сѣрбинтъ, а това щото ненавижда сѣрбинтъ, него ненавижда и българинтъ. А когато е така, то намъ не остава нищо друго, освѣтъ да са сѣдинимъ, и да са постарамъ да освѣтимъ лицата си, и да добиемъ най, сжщпото за сѣкв човѣкъ добро, т. е. своята свобода и самоуправление. Освѣтъ това, когато ние достигнемъ своята свобода, то нека самиягъ народъ рѣшява своята сждба, както иска, и какго му се види за по добръ, а нашата днесъ свѣта обязанностъ е, да са освободиме колкото си може по скоро. Али пашиниягъ шпионинъ Бедискини е рѣкълъ: „до де българите, сѣрбите и грѣцатѣ са каратъ за магарешката сѣвка, до тогава и Али паша и Андраши и Байгѣ ще да пушатъ чибучитѣ си.“ Бедискини е правъ. — И така, сѣквиму свое, а за синца ни едно общо. Койго търся свобода, той не може да бжде деспотъ. Когато ние съставиме своята държава по волята на самиягъ народъ, то сѣкв деспотизмъ губи своето значение.

Братия Българи! молете са на нашите свѣти равноапостели братия Кирила и Методия и прагогозлавяйте са за бой! нека Солунските братия ни дожджъ на помощъ, нека ни научатъ това, щото е за насъ добро и полезно. Братство и дружба, правда и любовъ, искренности и топлосърдечие, споразумѣние и свободолюбие.

Петстотенъ-годишно робство и неволя и мжки трѣба да бжджтъ наши учители и да ни научатъ това щото е за насъ свѣто и полезно; да ни покажатъ пътъ, по койго трѣба да вървимъ; за да достигнимъ до нашето общо щствие и да ни служатъ като пътеводители въ сичките наша предприватва. — Ако да бѣха нашите дѣди и прѣдѣди живѣли братски, и любовно, то не щѣхме ние днесъ да бждемъ роби на турците, на нѣмците, на маджарите и на циганите. Не щѣха нашите бащи и майки да проливатъ горчиви сълзи, и да носятъ чрно за починалите си дѣца; не щѣха нашите сестри да бжджтъ въ харемите на развратните паша и кади; не щѣха нашите дѣца да бжджтъ пашови олави и чабучки; не щѣха нашите брати да гниятъ въ Дияръ Бекиръ; не щѣха. . . . . съ синджари на шияте и съ букаи на краката.

Хайдете сега, да си подадемъ единъ другиму братска ръка; и глѣдаме да искупиме грѣховитѣ на нашите прѣдѣди, които ни предадоха на турци и на нѣмци. Хайдете братия на оръжие, и дано си заборавагѣ старите срамотни години; и нека си живѣе нашата свѣта слава, слава българска; и ние да бждимъ свободни хора.

Прегърнете са мили братия! и на оръжие на оръжие! Смъртъ на нашите тирани!! (?) 1871 год. Юлия 23.

Отъ Българскиягъ Революционни Централни Комитетъ.

Забѣл. Споредъ увѣрителнитѣ свѣдения шо имамъ разказва се, че тая прокламация е написана отъ нашия Левски и Ангелъ Кличева; поне тѣй се разказва. Бѣл. Сѣч.

Нѣмаме чела за вѣнци, — Хвърляйте калъ по улицата! Господа! Доста калъ! Дайте ни малко лучи! (Ив. Вацовъ въ предисловнето си на книжката „Поля и Гори“.)

Ако искашъ, Ваню, Слава
ко искашъ вѣнци? „луча“ . . . .
То купи си лира здрава
И свѣгни я да бржмчи!

Бога земешъ въ ржка лжкѣтъ
И ударитъ по струни,
Свири тѣй, щото човѣка
Сълзи да ти порони.

Глѣдай чувства да възбудишъ
Любовъ, радостъ, жалостъ, сѣхъ
И душитѣ да лжкувашъ
Отъ сѣрбѣ, тжга, гнѣвъ и страхъ.

Само ритмата не глѣдай
Ритмата се не цѣна,

Ако музата ти млада
 Отъ съчувствие страни
 И не иска да наабе
 В твоите очи двѣ сълзи;
 Кога глара свирещъ, пѣшъ
 Та перото ти плази

Ако всѣкой стихъ съ ритма
 Поезия счаташъ ти
 И не глѣдашъ да ли има
 Чувство, смисълъ и чѣрти,
 Които да интересуватъ
 Този, който ги чете;
 То ето и азъ залавямъ
 Куцо перо въвъ рѣчи,
 И за „лучи“ ти подарявамъ
 Тѣзи ритми отъ сърце.

Ваньо, ти си напечаталъ
 Много „Поля и Гори“
 Не за полза на народа,
 А за слава, за пари.

Съеъ такива, Ваньо, ритми
 Можъ аза, ако щѣ
 Душека ти да напълня
 Наедно съ главицата

А пъкъ седналъ си да просишъ
 Още *приживѣ* „лучи“!
 Чакай . . . , кога дойде връме
 Ще ти туриме и „вѣнци“.

Той, народа, оцѣнява
 Всичко що му поднесѣтъ
 Предъ очитѣ си награждава
 Всѣкого спорѣтъ трудѣтъ.

Трѣбва, Ваньо, да очистишъ
 Младичкото си перо
 Отъ думитѣ не български
 И внимавай по добръ:
 „Сграино, давно, и спѣшиге“;
 „Блянѣ, пемѣе, лоба, слухги (глаголъ?)“;
 „Педка, сѣйна, стонѣ, поличба“;
 „Рвенѣе, юдоли, унили“
 „Доли, катило, колѣбка“
 „Грѣйка“ — и други таквиъ,
 Трѣбва да ги обясните
 На края на вѣкой листъ
 И да ги позамѣните
 Сдуми отъ нашѣтъ языкъ
 Че Московски не разбирамъ,
 А пъкъ Френското съеъсмъ
 И смисъла не намврамъ
 Въ много ритми шо четемъ.

Даскалстина II.

Многоласкателѣйшему Господину Д.
 Въ Тѣмниата.
 Прекаленъ Свѣтецъ и Богу
 не е угодець.“
 Народна пословица,
 Господине Д.!

Всѣко вѣщо на тоя свѣтъ си има грани-
 цага и приличието, и на това основно об-
 щественно начало, се е и съставила вижда
 се горѣизложената народна пословица. Вие
 не сте се ръководили, или не сте имали
 предъ видъ тая пословица, като сте писали
 вашия „Хвалѣбникъ“, или както въобщо се
 казва вашия „Панигирикъ“ относящъ се
 до превода на Логиката на г. ж. Екатерина
 Каравелова, вѣстенъ въ 110 брой на в.
 „Славянинъ“. Нѣ предъ всичко, трѣбва да
 забѣлежимъ че слѣдующитѣ наши рѣдовце,
 съеъсмъ не се отнасятъ ни до г. ж. Екате-
 рина Каравелова, ни до преводѣтъ и Логиката съ-
 чинена отъ г. Станлей Джевоуса; защото
 вие още нито сме видѣли тоя преводъ: вие
 се отправяме г. Д. лично къмъ васъ, и
 ви отговаряме на вашитѣ безсолни и блуд-
 кави, даже и неблагоприятни за скромността
 на г. ж. Екатерина Каравелова изражения.
 Вие можахте да възхвалявате превода и, ко-
 лкото обичате, въ съвремененъ да увѣрявате
 публично, че до сега, Българитѣ не биле
 имали никаква книжнина и че ако и да съ-
 ществували нѣкои прѣводи на логики, как-
 вото Логиката на Груева и Берона, нѣ тѣ
 сѣ дръбни и ничтожни книжки. Тѣжъ
 увѣрявате най безвѣстно г. Д. публично
 Българския народъ. Освѣтъ това вие увѣ-
 ривате още че „Българитѣ не биле способни
 да съчинятъ вѣщо, а само да преводятъ“.
 Какво увижение, какво учеряване за Бъл-
 гарскитѣ писатели. . . . . какво черно пятно
 искате ви да дѣпните на челото на Българ-
 народъ! . . .

Ваша милостъ, г. Д., вижда се да не сте
 Българинъ, защото ако бѣхте вие Българинъ
 вие щѣхте да знаете и оригиналитѣ съчи-
 нения на нѣкои наши писатели. Тѣжъ напри-
 мѣръ, г. П. Р. Славѣйковъ е съчинилъ и

издалъ нѣкои отлични, своего рода съчине-
 ния; г. В. Друмевъ (сегашии епископъ
 Климентъ) е съчинилъ и издалъ отличнитѣ
 си съчинения: „Нещастна фамилия“ и
 „Иванку убийцъ на царъ Асѣния I.“;
 Дръ В. Беронъ е съчинилъ своето съчине-
 ние: „Человѣкъ въ сравнение съ живот-
 нитѣ“, което не съществува на никой други
 языкъ; знача не е *преводъ*.

А Логиката му дѣйствително е съчинена
 по *распределението си*, спорядъ оная на
 Карпова, както и той самъ казва това; —
 по вѣществото си тя е съчинена преимущес-
 твенно по „*Историзма на душата*“ на
 Дра Шуберта, за което той самъ тоже спо-
 мѣнува. Освѣтъ това тая логика, както и
 съченението му „Человѣкъ въ сравнение съ
 животнитѣ“ иматъ многобройни забѣлѣжки,
 спорядъ които логиката на дръ В. Берона
 се прилага практически на Българския жи-
 вотъ, нрави и обичаи. Значи и тая му ло-
 гика не е „преводъ“. Г. Вазовъ е тоже
 съчинилъ и издалъ отлични поетически тво-
 рения, които сѣ въ ово *собствено* творчес-
 тво, а не *преводъ*. Най сѣтъне, вамъ трѣбва
 добръ да сѣ извѣстни, г. Д., и творческитѣ
 поетически произведения на покойния Любена
 Каравелова. — братъ на спругътъ на г. ж.
 В. Каравелова. Тѣ сѣ тоже *собствени*
въгови, а не *преведени*. Азъ сѣмъ увѣренъ
 че на г. ж. Екатерина Каравелова, трѣбва да
 и е много домжчяло: като е прочела вашия
 „Панигирикъ“ къмъ нея; защото вие очер-
 няте най безвѣстно паметта на Любена
 Каравелова, нейна толкова близкъя родствен-
 никъ. . . . . Ами съчинението на покойния дръ
 Петра Берона ако и на нѣмски и френски
 написани, и тѣ прѣводи ли сѣ? Ами. . . . .
 и проч. и пр. . . . . за да не сѣ простираме
 по много и да ви укажемъ още на много
 оригинални съчинения на Български списа-
 тели, ами тѣ преводи ли сѣ? Е, г. Д., не
 може да бѣде вие да сте Българинъ; защото
 въ такъвъ случай, вие не бихте сѣвѣзли
 намѣрене и, не бихте очърнили толкова
 много, и тѣжъ безсрамливо Българския народъ.

Вие впрочемъ може да кажете, че ако
 единъ списателъ самъ явява: че се ръково-
 дилъ отъ единого си или отъ еди кой си други
 списателъ, то нѣговото съчинение, не е вече *съ-
 чинение*, нѣ е *преводъ*. Ако ви сте тѣжъ мислели,
 или мислите, то сте много излжгали; защото
Съчинение ще да каже человѣкъ да *счини*
 вѣщо, а отъ гдѣ трѣбва да земни материялъ
 за да го счини? — Разумѣва се, че 1)
 отъ собственитѣ свои умственни способно-
 сти и, 2) ще да исчерпи и онова, шо ще
 му бѣде най годно и отъ творческитѣ ум-
 ственни произведения и на други списатели
 и, произведението му вече се називава *съ-
 чинение*. А преводъ се казва за превежда-
 нието на цѣло вече *готово* чуждо съчинение.

Търново, 20 Апрель 1884.

G.

ДОПИСКИ.

За любопитство на читателитѣ обнародва-
 ме калпазанското писмо на г. Киркова ди-
 ректора на Држав. печатница, за да види
 и неговото Началство, че Г. тному знае да
 прави и калпави писма; а статията му ще
 обнародваме други пѣтъ.

Его това писмо:

София 27 Мартъ 1884 г.

Уважаемий Г. Т. Станевъ въ Руссе.

Въ единъ отъ прѣжнитѣ броеве (98) на
 вашия уважаемъ вѣстникъ, Вие се коснахте
 доста чувствително до државната печатница
 въ София, нѣ по моето мнѣние Вие не мо-
 жахте да испълните всичко, което можеше
 да се каже най паче за нейния прѣславенъ
 директоръ. Азъ вѣрвамъ че не така добръ
 познавате тая личность, за която толкова рѣд-
 ко се обрѣща внимание въ печата, затова
 се взимамъ да ви допълня свѣденията.

Като се позлувамъ днеска съ точни свѣ-
 дения и подлинни извори, защото вече 2
 години самъ служа въ Држ. печатница, та
 можахъ да извада прѣзъ лицето, което държи
 смѣтката, достовѣрни данни и цифри, бла-
 годарение на голѣмото ми приятелство съ
 бухгалтеръ.

Працамъ Ви тукъ една статия, да ѣж на-
 печатате въ уважаемия вашъ вѣстникъ въ
 уводна статия, макаръ на моя отговорностъ
 понеже му е сега времето. Тукъшитѣ печа-
 тарѣ частни сѣчки са възмутени отъ дѣлата
 на речен директоръ, който не ще да слуша
 нито министерското прѣдписане, а зима да
 печати всѣкакви частни работи.

Азъ самъ сѣмъ билъ печатаръ 9 години,
 а прѣди двѣ години са принудихъ та си
 продадохъ и пресата и буквитѣ, а сега
 сѣмъ стѣвѣлъ за грамотитѣ словослагателъ
 за 120 дена въ мѣсецъ, и едвамъ прѣхрани-
 вамъ жена и деца!

До скоро азъ не вѣрвахъ сяко каквото се
 казваше за тоя человѣкъ, ама отъ като ви-
 дѣхъ нѣкои работи съ очитѣ си, почнахъ
 да се интересувамъ и очудихъ са когато вѣлѣ-
 зохъ въ тайнитѣ прѣзъ человѣкъ отъ канце-
 ларията, и тѣзи цифри и данни сѣ взети
 съ подливъ отъ лицето което, ми е пока-
 зало сяко.

Тукъшитѣ частни печатарѣ сѣ чели статия-
 та и са на мнѣние, че часъ по-скоро трѣба
 да ѣж напечатите за да накараме Министер-
 ството да назначи комиссия и раскрие ра-
 ботата, особено, че г. г. Министритѣ го
 желаятъ.

Писаното ми е малко дължко, ама не мо-
 же по кратко да се изложи такъвъ работа,
 въ която цифритѣ по повѣряването на е-
 динъ началникъ на отдѣлението са точни. А
 раскошното живѣние на директора очудва
 всичкитѣ, когато знаеха, че той напрѣжъ
 нито къща имаше.

Азъ сѣмъ отъ Карнобадъ, а работихъ въ
 Цариградъ на в. „Читалище“, 7 години жи-
 вѣхъ си хубаво съ свойга си печатаячка,
 нѣ като прѣзминахъ въ княжеството прощед-
 нахъ, както не прокоуса и Карастояновъ въ
 Самоковъ отъ држав. печатница.

Съ почитание сѣмъ вашъ покоренъ слуга.

Тодоръ Карамазовъ.

Словослагателъ въ др. печатница.

Заб. р. Ингахме нарочно въ София, има ли
 въ Држав. печатница словослагателъ Тодоръ Кар-
 мазовъ, отговорихъ ми че нѣма, а почерка билъ
 сѣщия на г. Киркова.

Виена 23 Апрель 1884 год.

Г. не Редакторе!

Ако и да искава сега цѣлата
 австрийска преса голѣмото си
 задоволствие, отъ приемването
 което Т. В. австр. престолона-
 следенъ принцъ и принцеса, на-
 мѣриха мѣжду българскитѣ на-
 родъ, то в. „Presse“ въ 107 си
 брой съдържаше една дописка
 изъ Варна, относително до при-
 минуването имъ прѣзъ Бъл-
 гария за Цариградъ, отъ която
 извличаме следующето, което ви
 моля да обнародвате въ почи-
 таемитѣ ви вѣстникъ „Славя-
 нинъ“ за да види българската
 публика австрийската ненависть
 къмъ насъ българитѣ.

„На единъ отъ сръдня голѣ-
 мина салонъ, въ когото се чака
 въ Шейтанджикъ се гуждатъ
 отъ български работници нови
 прозорци, обленяватъ му се сте-
 нитѣ изново, потопѣтъ му единъ
 прѣстъ на добело(?) намазва се
 съ жѣлтъ восакъ, за да може
 послѣ да лѣтци — това привре-
 менно отдѣление ще служи като
 обѣдна зала, въ която навѣрно
 ще даде княжеския придворенъ
 маршалъ една хубава закуска.
 Ако любезнитѣ, ни престоло-
 наследенъ принцъ знаепе, съ
 какъвъ смѣшенъ плафъ, съ какъ-
 ви грозни печени пилета и каква
 лоша пѣстърма, която единъ зло-
 бешъ Българинъ намѣсто виенски
 шницелъ (пражено теленко мѣсо)
 показваше, трѣбоваше да се за-
 доволятъ бѣднитѣ му подданни-
 ци, които на Велики четвъртъкъ
 „дьяволската станция“ преминаха,
 то той навѣрно не цѣпне да се
 откаже отъ да имъ рѣче една
 дума отъ вътрешно съжаление.
 Дано има за него и благодуши-
 ната му спруга българския кня-
 жески готвачъ по-добро намѣ-
 рение. . . . .

Отъ 15 години до сега не е
 станало нито колкото за единъ

костмъ подобрѣние — сѣщята не-
 чистотия, сѣщцото запустение на
 земята, сѣщцата лѣнливостъ, може
 почти да се каже сѣщцата ми-
 ризма, както преди 15 години (!!).
 Само е станало въ нѣкое отно-
 шение, поне за пътувачѣтъ, още
 по лошо. Ромѣнскитѣ цигари се
 конфисцирватъ въ България и
 Турцитѣ чякатъ пакъ за тютю-
 ня на дѣлтѣ държави; българ-
 скитѣ касни отказватъ отъ да
 взематъ ромѣнскитѣ сръбѣрни
 монети въ пълната имъ стой-
 ностъ и вадятъ просто десѣтъ
 процента; намѣсто една визита-
 ция, има сега четири такива да
 се претърпятъ, и който пътува
 много, познава неприятноститѣ
 на такива прѣдшества въ о-
 риента.

По станциитѣ се виждатъ тро-
 гателни сцени отъ изселяюци се.
 Цѣли села се изселяватъ: мъжие,
 жени, сѣлѣни сгарци и болни
 дѣтца; тѣ не можатъ вѣче да
 понесѣтъ данацитѣ (!!). разказ-
 ватъ служителитѣ на желѣзни-
 цата — прѣди 15 години бѣше
 сѣщо тѣжъ, само че стояха хо-
 рицата въ къщи въ прѣстенитѣ
 си колиби и зимни дупки и скър-
 бяха и гладуваха въ своята си
 земя!“

Ето какво мнѣние дава за насъ
 и за нашата старна нѣмския вѣст-
 никъ „Presse“ и неговия коррес-
 пондентинъ вижда се да е пѣ-
 ленъ съ зависть къмъ българитѣ.

A. Ч.

Тутрананъ 22 Апрель 1884 г.

Г. не Редакторе на в. „Славянинъ“!

Най-послѣ и азъ имахъ честь-
 та да прочета писмото на умо-
 растроения Дръ Константинъ
 Пречекъ, напечатано въ в. „Т.
 Конституция“ брой 25, въ кое-
 то говори, че редактора на в.
 „Славянинъ“ печаталъ всичко
 каквото му попаднало въ рѣце,
 затова и г. Пречекъ да опита
 редактора на в. „Славянинъ“ да
 ли ще напечата и нѣговата до-
 писка, незакѣсенѣлъ да напише
 една дописка, колкото глупава
 толкосъ по смѣшна; види са че
 го досрамяло да са подпише, за
 това намѣсто подписѣтъ си писалъ
 „незнановъ“. Редакцията на „Сла-
 вянинъ“ безъ забикалки напе-
 чатва дописката му брой 106 в.
 „Славянинъ“ и ето Пречекъ из-
 лѣзва на бѣлъ свѣтъ цѣлъ цѣла-
 ничакъ умаскаренъ отъ гла-
 вата до петитѣ. Умнитѣ хора,
 никога и по никакъвъ начинъ
 не би предприели да направятъ
 това, което направи Пречекъ.
 Отъ напечатаната дописка въ
 „Славянинъ“ брой 106 заклю-
 чавамъ, че такива пришелци у-
 зорпатори, лакеи, като Пречека,
 които нахѣлатаха въ нашето о-
 течество, и зематъ даромъ хи-
 ляди лева, безъ да имаме отъ
 тѣхъ ни най малка ползица, о-
 свѣтъ гдѣто са голятъ отъ гѣр-
 бѣтъ ни, но още на тласкатъ
 насамъ пататъкъ; като си на-
 пълнятъ джобовитѣ отъ пота на
 народа ни, захвацатъ да са по-
 диграватъ съ българитѣ. Ви-
 дѣхме каква полза принесе Пре-
 чекъ съ подписването указѣтъ
 № 404, и съ другъ още единъ
 указъ, съ който са създаване дра-

гунски корпусъ, миналата 1882 година. Не си ли ти г. Иречекъ! който подписа указътъ № 404 да са застрѣлятъ българскитѣ патриоти и учители въ 24 часа? Не си ли ти г. Иречекъ! причината да устроишъ драгунски корпусъ, и да изгуби нашето държавно съкровище пѣколко милиона лева; за какво ни трѣбваше насъ този драгунски корпусъ, и най послѣ каква полза принесе на отечеството ни? Да избива и затваря българскитѣ патриоти? Затова ли? Знай г. Иречекъ! че нашата държавица има голѣма връда и загуба отъ Васъ, прѣждома ти главата най-послѣ, върви си отъ гдѣто си дошамъ, за да се отърве отечеството ни, отъ единъ такъвъ харамоѣдецъ като васъ, който даромъ зема отъ държавното ни съкровище 10,000 лева. И това знай г. Иречекъ! Че редактора на „Славянинъ“ не зема 10,000 лева като вази харамоѣдецъ даромъ, но съ своя честенъ грудъ добива своята прехрана, още и принася полза на своя народъ, това е извѣстно на българскитѣ патриоти, а не като на васъ лакеи.

За сега толкова.

Н. И. Поповъ.

РАЗНИ

Началникътъ на отдѣлението при Министерството на Правосъдието, г-нъ Петръ П. Карапетровъ, е уволненъ отъ длъжностъ, по негово собствено желание. Всѣкой помни, че „Срѣдецъ“ извѣсти какъ г. Карапетровъ е отчисленъ отъ длъжностъ за неправилности и злоупотрѣбения, а г-нъ Македонски съ окръжното си съобщилъ, че г. Карапетровъ престава вече да бѣде чиновникъ въ княжеството. Ний не можемъ да си обяснимъ какви комедии се разыгриватъ! Когато г. Карапетровъ е уволненъ по собствено желание, тогава гдѣ остава съобщението на замѣстника му г. Македонски, който идѣше да потвърди нѣкакси косвенно, че неблагоприятнитѣ слухове въ вѣстниците и въ печата се отнасяле до г. Карапетрова? Това обстоятелство е отъ естество да тури всѣкого въ недоумѣние и всѣкой да се позамисли върху тия работи на Министерството на Правосъдието. Отъ това проистича, че Министерството отъ една стѣрна, както казахме, като че потвърждава слуховѣтъ за Карапетрова и, вмѣсто да го накаже, — по дисциплинаренъ или углавенъ редъ, — отъ друга страна го уволнява по собствено желание. Ако по други причини г. Карапетровъ си е далъ оставката, тогава въпросътъ е другъ, но ако е вслѣдствие появившитѣ се слухове въ печата, защото подобни слухове само въ публиката на г. Македонски сж се явиле, тогава, мислимъ, въ интереса на самото Министерство бѣше, или да опровергае тие слухове, или пакъ да накаже г. Карапетрова, ако дѣйствително е билъ въ нѣщо виноватъ и всичко щѣше да се свърши. Съ закона за чиновниците и за печата въ рѣже Министерството можеше всичко

да направи за да запази и своето достоѣние и това на чиновниците си, както и тѣхната честъ. Но вижда се, че сж директни причини да се махне г. Карапетровъ отъ Министерството: намѣриха се и махнаха го. Значи Финансовото Министерство не постѣпи така съ г. Ис. Михайлова, който се е обвинявалъ тоже въ неправилности по службага си, когато е билъ управляющъ на Банката въ София, но пакъ му дадоха поне по-малка служба и не писаха нищо въ вѣстниците за него? Защо разноевачитѣ на слуховѣтъ не писаха нищо и за г. Димитренко (бившии прокуроръ при Соф. Апел. Сждъ, а сега такъвъ при Рус. Апел. Сждъ и още не пристигналъ), който, споредъ чинътъ си и въ всѣко отношение стои много по-високо отъ г. Карапетрова? На ли и двамата сж чиновници подъ едно и сжщо вѣдомство? Ние твърдѣ съжеляваме за тия постѣпки на Министерството на Правосъдието и желателно е да се не повтарятъ, защото, както е почнало то, като захванемъ отъ г. Радо-славова и до днесъ, не ще можемъ да се произнесемъ благоприятно за него. Да ли таквоя разстройство учакваше народа отъ г. Помянова, когато съ радостъ се извѣсти, че той е назначенъ за Министръ на Правосъдието?! Но обстоятелствата какво не вършатъ!

Г-нъ Д. Бодаревъ, старъ чиновникъ при Министерството на Правосъдието, въ началото на текущата година назначенъ за помощникъ на ревизора при сжщото Министерство, е уволненъ отъ тая си длъжностъ, безъ да се знае да ли по собствено желание или не, защото преминалъ на друга длъжностъ. Извѣстно е вече всѣкому, че той е назначенъ съ Министерски приказъ за Архиваръ на Народното Събрание! Отъ Началникъ и после ревизоръ, — назначиле го за Архиваръ! Той по-щастливъ отъ Карапетрова, защото му поне далъ служба! Като говоримъ за Архиваръ на Нар. Събрание, справедливостта го изисква и ние въ този случай не можемъ да не напомнимъ на нашето сегашно либерално Министерство, че много врѣме слѣдъ преврата г. К. Коевъ бѣше Архиваръ на Народното Събрание, избранъ за такъвъ отъ либералско събрание, при всичко че конзерваторитѣ бѣхъ на властта, тѣ го не отчислиха, но му слѣдваше редовно заплатата, макаръ и да изгорѣ Архивата, когато изгорѣ и зданието. Това е тактичностъ, това е послѣдователностъ и тѣй трѣбва да бѣде.

Г-нъ Д. В. Македонски, и д-ревизора при Министерството на Правосъдието, е назначенъ за Началникъ Отдѣления при Министерството на Правосъдието. Ето защо е било викацието чрезъ вѣстниците и защо са се разнасили неблагоприятни слухове презъ печата за г. Карапетрова. Въ такъвъ случай ний мислимъ, че не ще сгрѣшимъ ако кажемъ, че и за г. Македонски не

се носятъ хубави слухове между хората, които го познаватъ отблизо и които знаятъ работитѣ му, когато е билъ другадъ на служба. При всичко, че мнозина се криво съмняватъ въ неговата частностъ и добросъвестностъ, и като гражданинъ и като чиновникъ, и ний не даваме никакво внимание на голи думи и предположения, а най вече като хорекитѣ уста не могатъ насилно да се спрѣтъ да не говорятъ. Дѣлата само обвиняватъ или оправдаватъ човѣка а не слуховѣтъ и празнитѣ говоренията по улицитѣ.

Слухъ се прѣсна изъ града ни, че премѣстенитъ отъ Соф. Апел. сждъ: г. г. Атанасовъ, Малинковъ и Мановъ-Стояновъ си дали оставкитѣ или щѣли да си ги дадатъ. Какво да правятъ горкитѣ! Отъ единий край на Княжеството ходили са на другий? Не ли трѣбватъ пари за принасяне на мобилитѣ си, на семействата си, ако иматъ такива, и пр. и пр. Отъ гдѣ ще взематъ пари? Ако иматъ готови, добръ. Ако ли нѣматъ?

На 6-й Априлъ въ 4 часа 55 минути слѣдъ обѣдъ немилостивата смъртъ покоси и безврѣменно въ жертва взе изъ срѣдата на родители, сродници и приятели надѣждния свършивши миналата година Габровеката гимназия Тодора Л. С. Крусова, изъ гр. Орѣховица, слѣдъ четиримѣсечно въ Севлиево учителствование.

Вѣчна му память!

ОБЪЯВЛЕНИЕ

№ 7.

Черковното Настоятелство на с. Козлодуй (Раховска Околия,) има честь да объяви на почитаемата публика, че както миналитѣ години, тѣй и настоящата на 17-й Май презъ деньтъ, ще са отслужи панахида на мѣстото дето е преминалъ Поборника Ботевъ съ чета си и дето е сега поставенъ Паметника. Умоляватъ са прочее всички Господа които желаятъ да посетятъ това мѣсто и са намератъ на тържеството, да заповѣдатъ въ този день на самото мѣсто, дето ще са извърши. Страннитѣ гости ще иматъ приемъ въ с. Козлодуй. Умоляватъ са и другитѣ вѣстници въ княжеството, да припечататъ настоящето Обявление.

с. Козлодуй. 25 Априлъ 1884 г.

Черковний Епитропъ Горго Горговъ

Каракьосенско Общин. Управление

ОБЪЯВЛЕНИЕ

№ 222.

Каракьосенското Общинско управление има честь да объяви на почитаемата публика, че отъ 1 Май н. г. са отваря въ с. Каракьосе търгъ за сдѣръ добитъкъ, който ще бива отварянъ всѣки четвъртъкъ.

с. Каракьосе 30 Априлъ 1884 г.

Общинский Кметъ: Абди Ефенди.

Секретаръ: Робитовъ.

СОЛАРСКО СТОВАРИЩЕ

въ гр. Свищовъ

Д. С. СТОЯНОВИЧЪ

Продава отъ днесъ романската солъ камѣкъ и на въшнии търговци по слѣдущата цѣна:

100 оки черна солъ гроша 72

100 „ бѣла „ „ 75

Купувачи, които зематъ повече отъ 500 оки, получаватъ особенъ отбивъ срѣшу купеното количество.

ИЗВѢСТИЕ

Скоро ще излѣзатъ отъ печатъ: „учебникъ по Смѣтанieto“ за III-тѣто и IV-то отдѣления, и „Нещастна Фамилия“ драма въ петъ дѣйствия.

Габрово, Априлий 1884 г.

Z.

ИЗВѢСТИЕ.

Долоподписаний продавамъ всички мои мобили и едно пиано много добро Американска система отъ най — прочутата Берлинска Фабрика Вѣстеръ Маеръ.

Желаящитѣ могатъ да се отнесатъ въ къщата на Рашидъ Ефенди, Княжеска Улица № 627.

Русе 26 Апр. 1884

Д-ръ Голдцманъ.

ИЗВѢСТИЕ

Повеже Италианско подданитѣ, В. Витербо & Блаумбергъ, дрѣхарски търговци живущи въ г. Русе, сж обявени за несъстоятелни чрезъ Русенский Окрѣженъ Сждъ отъ 28-й Мартъ т. г. № 1877; то на основание 199-й членъ отъ търговския законъ повикватъ ся всичкиятѣ заемодавци на речевнитѣ В. Витербо & Блаумбергъ, щото въ разстояние на двадесетъ дни (20), отъ датата на обнародването на настоящето, да се явятъ прѣдъ посоловането Синдикато на несъстоятелността, своелично или чрезъ повѣренникъ, и да му предадатъ запискитѣ си съ смѣтка, която означава количествата, които искатъ.

Русе 28-й Априлъ 1884 год.

Дѣловодителъ: Атанасъ Еличъ.

ОБЪЯВЛЕНИЕ.

Спистителното Дружество „Начало“ ще има главното си събрание на 10 Май т. г. часътъ по 6 вечерта въ Хотель Швайцеръ г. Русе, затова ся умоляватъ сичките господа Акционери да приѣждуватъ сами лично, или чрезъ свои повѣренници, съгласно устава и правилникътъ на Дружеството.

Ако събранието не бѣде члвно, то ще ся отложи за 20 Май въ сжщия часъ и сжщото помещение.

Предѣтелъ: Хр. Плановъ.

ОБЪЯВЛЕНИЕ.

Моля Г. г. Настоятелитѣ на книгата „Земното устройство“, до които бѣхъ испратилъ покана за събиране абонати, да побързатъ съ испращанието на имената и предплатата въ редакцията на в. „Славянинъ“, защото книгата ще са тури скоро подъ печатъ.

г. Свищовъ. 20 Априлий 1884 год.

Съставителъ: Я. А. Енчевъ (Учитель)

Г-не Иванца Стефановъ!

Можъ ви, бъдете тѣй добри, да ми явите гдѣ са намератъ, за да ви испратѣ двѣ ваши писма, които сж престигнали до мене.

Русе 26 Априлъ 188 год.

С. Самоуѣвъ.